Η νέα τάξις της φύσεως (Σάββας Ηλιάδης - Δάσκαλος)

Categories : ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Date : 24 Ιανουαρίου, 2017

Ο κατά φύσιν άνθρωπος, ο έμφρων και σώφρων, από την εποχή της παρουσίας του επάνω στη γη, έζησε και κατόρθωσε να διαιωνίσει το είδος του μέσα από μια δεδομένη φυσική πραγματικότητα. Πίστευε και πιστεύει, πως γι' αυτόν υπάρχει και λειτουργεί ένας συγκεκριμένος αριθμός «νόμων» και έπρεπε να ζήσει οπωσδήποτε ισορροπώντας μεταξύ των επιθυμιών και του θελήματός του και της δύναμης αυτών των νόμων.

Απόλαυσε αυτά που του προσέφερε η φύση και πάλεψε, για να αποφύγει, όσο του ήταν δυνατόν, τους κινδύνους που κρύβονταν πίσω από τη φοβερή δύναμή της. Τελικά, συνεργάστηκε με τη φύση, σύμφωνα με τα δεδομένα και τις σταθερές που του φανέρωνε. Με τους κανόνες της και τις έκτακτες αποκλίσεις της ή τις κατ' εξαίρεση εκφυγές από την τάξη της, τις οποίες είδε και επιβεβαίωσε μέσα στο χρόνο.

Παρέμεινε όμως σταθερός συνεργάτης της επί αιώνες. Και δεν το έκανε αυτό από κανέναν άλλο λόγο, παρά από **σωφροσύνη**. Δεν επιχείρησε να υπερβεί τους κανόνες της, διότι πήρε αναμφίβολα και τα μαθήματά του. Όταν το τόλμησε κάποιες φορές, δέχτηκε την αντεπίθεσή της, την εκδίκησή της και αντιλήφθηκε, ως λογικό ον, πως δεν είναι εκεί το συμφέρον του.

Αν είναι έτσι τα πράγματα, δεν παραξενεύεται σήμερα ο άνθρωπος, βλέποντας το δρόμο που πήρε το τρένο της ζωής; Δεν νιώθει πως κάτι σπουδαίο και ουσιώδες προσβάλλεται και χάνεται, με τις κινήσεις που γίνονται στο θέμα αυτό από τον «άλλο άνθρωπο»; Ο οποίος επιχειρεί, με τη συγκατάβαση και, φευ, με τη συνεργασία των κρατών και φυσικά των οικονομικά ισχυρών, να καταλύσει τα της φύσεως; Να πιστέψει και, ει δυνατόν, να γίνει κάτι άλλο και έξω απ` αυτό που είναι; Να εισαγάγει νέες ιδέες και νέα δεδομένα περί φύσεως; Να επιχειρήσει να αλλάξει (είναι δυνατόν;) αυτήν την τάξη κατά την επιθυμία των παθών του, νομιμοποιώντας μάλιστα ό,τι παρά φύσιν ανόητο αχυρόπλασμα και κοπροκατασκεύασμα; Και στη συνέχεια διαφημίζοντάς το, παντί τρόπω, ως το όντως εκ της ελευθέρας επιλογής του ανθρώπου δικαιούμενο αγαθό, να το βάλει υποχρεωτικά στη ζωή και μάλιστα των απείρως περισσοτέρων;

Νέας μορφής δικτατορία ξαπλώνεται και εγκαθίσταται. Δεν έχει σχέση με την παραδοσιακή έννοια του όρου. Ούτε με αριστερά ούτε με δεξιά και τα τοιαύτα.

Δικτατορία, που λιώνει την ανθρώπινη υπόσταση. Εκμηδενίζει την αξία του προσώπου και μάλιστα του δυνάμει θεούμενου πλάσματος, καθώς δεν του δίνει χώρο φυσικό και πνευματικό, να ανασάνει η ψυχή του . Δημιουργεί βρομερή, αποπνικτική ατμόσφαιρα, στην οποία δεν μπορεί να λειτουργήσει ο υγιής νους και η καρδιά. Κατασκευάζει μια πραγματικότητα, που **οδηγεί με κάθε ακρίβεια τον άνθρωπο στην υποταγή, αφού πρώτα του αφοπλίσει από τις εσωτερικές ηθικές και πνευματικές αντιστάσεις**. **Κι αυτήν την προωθεί λίγο λίγο, με τρόπο, που να μην γίνεται εύκολα αντιληπτός και, όταν έρθει η κατάλληλη ώρα, με μια κίνηση να καταστήσει τους πολλούς υποχείριους των λίγων**.

Η τάξη της φύσεως είναι πρόσκαιρη μεν, αλλά αξιοσέβαστη, ως ασφαλής σταθερή εγγύηση για την κατά το δυνατόν ευτυχέστερη επίγεια ζωή του ανθρώπου. Ο ίδιος ο άνθρωπος, θέλει δε θέλει, είναι συγκεκριμένη φύση και κομμάτι της φύσεως. Αυτή του διαμηνύει στα ενδότερά του, ως ένα βαθμό, ενστικτωδώς θα λέγαμε, πώς και τι να πράξει. Δεν εκβιάζεται. Δεν αλλοιώνεται. Δεν παραβιάζεται.

Είναι εντολή του Θεού στον μεταπτωτικό άνθρωπο η συνύπαρξή του και η κοπιώδης συμβίωσή του με τη φύση: «*καὶ τῇ γυναικὶ εἶπε· πληθύνων πληθυνῶ τὰς λύπας σου καὶ τὸν στεναγμόν σου· ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα, καὶ πρὸς τὸν ἄνδρα σου ἡ ἀποστροφή σου, καὶ αὐτός σου κυριεύσει. τῷ δὲ Ἀδὰμ εἶπεν· ὅτι ἤκουσας τῆς φωνῆς τῆς γυναικός σου καὶ ἔφαγες ἀπὸ τοῦ ξύλου, οὗ ἐνετειλάμην σοι τούτου μόνου μὴ φαγεῖν, ἀπ᾽ αὐτοῦ ἔφαγες, ἐπικατάρατος ἡ γῆ ἐν τοῖς ἔργοις σου· ἐν λύπαις φαγῇ αὐτὴν πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου· ἀκάνθας καὶ τριβόλους ἀνατελεῖ σοι, καὶ φαγῇ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ. ἐν ἱδρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγῇ τὸν ἄρτον σου, ἕως τοῦ ἀποστρέψαι σε εἰς γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθης, ὅτι γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ*». (Γεν.3,16-19)

Αλλά και στη Νέα Διαθήκη, στη ζωή της Αγίας μας Εκκλησίας, είναι καταφανής αυτή παράδοση. Το ασκητικό πνεύμα, το οποίο μας διδάσκουν οι Άγιοι, θεωρεί δεδομένη την αγάπη στη φύση και στο «*φυσικώς ζην*». Ο ορθόδοξος μοναχισμός είναι το κλασικό παράδειγμα, που μας το επαληθεύει στην πράξη.

Είναι δύσκολη η υπακοή-υποταγή στη φύση, αλλά έξω απ' αυτήν, η ζωή του ανθρώπου γίνεται οπωσδήποτε αφύσικη, άρα δυσκολότερη και μπορεί να καταντήσει κόλαση.

Για όσους συμμετέχουν στη λατρεία της Εκκλησίας και διαβάζουν τα βιβλία της, θα θυμούνται τη γνωστή υμνολογική φράση του όρθρου των Χριστουγέννων: «*ὅπου Θεὸς βούλεται, νικᾶται φύσεως τάξις*», η οποία έρχεται στο νου και στην καρδιά σαν καταπραϋντικό φάρμακο και αναπαύει και ηρεμεί τον ανήσυχο κατά τα άλλα άνθρωπο, οριοθετώντας στο δικό του «*δύνασθαι*» τη δράση και τα τολμήματά του.

Αν, και όταν θέλει ο Θεός, και μόνο για το πνευματικό συμφέρον του ανθρώπου, θα υπερβεί ή θα καταλύσει προσωρινά τη σειρά των φυσικών πραγμάτων. «Θα κάνει το θαύμα», όπως λέει ο πιστός λαός και θα επαναφέρει τα πράγματα στη θέση τους. Συνεπώς είναι τεράστια ύβρις του ανθρώπου κατά του Θεού, που προσπαθεί να αλλοιώσει τα της φύσεως, με τα μέσα που του χάρισε πάλι ο ίδιος ο Θεός. Είναι μέγιστη αχαριστία και ασυγχώρητη δαιμονική **μανία αυτοκαταστροφής**.

Κιλκίς, 19-1-2017

(Πηγή ηλ. κειμένου: aktines.blogspot.gr)